„Cenerentola” de Rossini schimbă ora și la Operă

(Grigore Constantinescu – 25 martie 2007)

Aliniate pe evenimente, premierele de la Opera Națională aduc, după „Trubadurul” desfășurat în plină eclipsă de lună, și prima reprezentare bucureșteană a „Cenușeresei” rossiniene, la momentul zilei schimbării orei de iarnă cu cea de vară. Iată deci o ritmicitate simbolică care, poate, de această dată, are și semne pozitive. Este adevărat, conducerea teatrului a avut prudența abordării partiturii lui Rossini, probabil cea mai celebră după „Bărbierul din Sevilla”, în versiune de concert. Ce înseamnă aceasta, la un teatru de spectacol liric? Desigur, o atenție majoră acordată interpretării muzicale, într-o desfășurare concertantă agrementată cu unele sugestii de relaționare scenică între personaje.

Pentru rolul principal, Angelina cea bună, frumoasă și modestă, mezzo-soprana Oana Andra are afecțiune specială, căci tocmai cu „Cenușereasa” și-a început cariera la Opera din Brașov, continuând să o cânte apoi la Cluj, precum și în câteva zeci de spectacole din turnee europene. Este vorba, la modul metaforic, de un „vin vechi”, al cărui gust devine din ce în ce mai bun odată cu trecerea timpului. Eroina întruchipată de ea este într-adevăr frumoasă, poate fi iubită și să cânte totodată, foarte bine, abilitățile stilului de belcanto romantic. Virtuozitatea coloraturilor și eficiența efectelor expresive justifică renumele artistei care, nu de mult, a inaugurat noua sală de La Fenice din Veneția, tot cu un Rossini, compozitor care i-a adus aplauze și în Franța sau Cehia. De altfel, performanța îi solicită pe toți interpreții distribuției, cu spectaculoase acute în ariile tenorului (Robert Nagy – Ramiro), cu un verbiaj teatral meridional pentru bariton (Geani Brad – Dandini) și jocul amuzant specific basului buf (Petre Burcă – Magnifico). Două voci întregesc trioul feminin al surorilor, reluând cu succes aspectele de vocalitate virtuoză ale Angelinei, apreciate pe merit de spectatori (Anna Mirescu – Clorinda, Antonela Bârnat – Tisbe).

La mare încercare, ca unic semnatar al regiei muzicale, dirijorul Adrian Morar și-a adiționat propriile experiențe, adăugând stilistica reglată la Pesaro de Alberto Zedda. Împreună cu soliștii, cu orchestra și corul Operei plasate pe scenă, Adrian Morar a obținut superbe finaluri specifice prin creșterile tensionate rossiniene, reglând eficient antrenantele ansambluri ce abundă în partitură.

Succesul a fost categoric, îndreptățind și sentimente mai bune față de oferta acestei stagiuni lirice la București cu acest nou „job” pentru vedete, „Cenușereasa” de Rossini.